

РЕШЕНИЕ

№ 1316

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **509** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е въз основа на Решение № 248 от 10.01.2023г. по адм.дело №4623/2022г. на ВАС, с което е обезсилено Решение №498 от 28.01.2022г., постановено по адм.дело №5865/2021г. по описа на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Предмет на разглеждане е жалба на С. М. Й. с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх.Г, ет.4, ап.99, подадена чрез адвокат Х. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Решение № 4332р-17358/30.03.2021 г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателя излага съображения за немотивираност на обжалвания отказ, поради липса на мотиви за постановения отказ. В тази връзка сочи, че неправилно е тълкувана и приложена от органа разпоредбата на чл. 7, т.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС. Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на органа с указания за издаване на СУМПС.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована, чрез адв. Г. поддържа жалбата, предтавя писмени бележки. Претендират се сторените по делото разноски по

представен списък.

Ответникът - Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д., счита жалбата за неоснователна, поддържа представените по делото писмени бележки, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и извършвайки служебна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 22.12.2020г. С. М. Й. подава до отдел „Пътна полиция“ при СДВР Заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г. за подновяване на СУМПС, ведно с необходимите приложения към него. На същата дата е извършена проверка в АИС БДС, от която е установено, че като настоящ адрес на лицето от 14.06.2006 г. е посочен такъв в САЩ.

Към заявлението е попълнена и представена декларация съгласно чл.151, ал.5 ЗДвП и чл.13, ал.1, т.6 от Наредба I-157 от 1 октомври 2020г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина на МВР, в която собственооръчно жалбоподателката е декларирала, че обичайното и пребиваване е на територията на РБ.

На 29.12.2020 г. е издадено СУМПС с №[ЕИК] от 29.12.2020 г.

На 30.12.2020 г. СУМПС е връчено лично на С. М. Й..

С Писмо рег.№ 433200-130720/30.12.2020г. от страна на ОПП-СДВР е отправена молба до НОИ за извършване на проверка по компетентност, относно наличие на осигуровки на територията на Република България за периода от месец януари 2019 година до момента на депозиране на заявлението (22.12.2020 г.).

На 30.12.2020 г. започва проверка и проверка за установяване на „обичайното пребиваване“ на С. Й., като е изготвено писмо с рег. № 4332р-62465/30.12.2020 г. от страна на ОПП - СДВР, с молба за извършване на проверка по компетентност от служители на 06 РУ - СДВР.

От докладна записка постъпила с писмо рег. № 4332р-62465/11.01.2021 г. по описа на 06 РУ - СДВР, се установява, че в хода на извършената проверка е проведена беседа и е снето сведение от С. М. Й.. В него тя е посочила, че от 01.04.2017 г. до 07.01.2021 г. е пребивавала на територията на САЩ. В сведението Й. е посочила, че на 23.12.2020 г. е променила настоящият си адрес на територията на Р. България, но също така е посочила, че все още има работа на територията на САЩ и на 12.01.2021 г. ще отпътува обратно, като е оставила чуждестранен телефон за връзка и електронна поща. Й. е написала още, че работи като агент на недвижими имоти на самостоятелна практика в САЩ. Заключение е, че лицето живее и работи в САЩ, но синът ѝ живее

на адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] и има непрекъсната връзка с нея.

От извършена справка в АИС ПК за пътувания на С. Й. се установява, че за периода от 01.01.2020 г. до 15.03.2021 г., същата има регистрирани влизане/излизане от/в територията на Р. България както следва:

- На 22.10.2020 г. влизане в Р. България през ГКПП Аерогара С.;

- На 12.01.2021 г. излизане от Р. България през ГКПП Аерогара С..

На 22.02.2021 г. в ОПП - СДВР е постъпило Писмо с изх. № 1046-40-51-1/16.02.2021 г. по описа на НОИ, видно от което няма данни за осигуряване на горепосоченото лице за периода от месец януари 2019 г. до момента на изготвяне на справка -16.02.2021 г.

На 22.03.2021г. с Решение № 4332р-15689/22.03.2021г., Заместник -директора на СДВР е отменил СУМПС №[ЕИК] от 29.12.2020г., издадено на С. М. Й. и е възобновил производството по издаване на СУМПС, иницирано със Заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г.

На 30.03.2021 г. с процесното Решение № 4332р-17358/30.03.2021г., (л.34-35 от адм.д. 5865/21г.), Началник отдел „Пътна полиция“ при СДВР на основание чл. 7, т.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС, по арг. на чл.159, ал.1 от ЗДвП, вр. чл.151, ал.5 от ЗДвП е отказал да бъде издадено българско СУМПС на името на С. М. Й.. Изложил е мотиви, че оспорващата не е установила обичайното си пребиваване в РБългария по смисъла на § 6, т. 46 от ДР на ЗДвП, не е пребивавал повече от 185 дни през последните 12 последователни месеца на посочения адрес – Република България, ж.к. К. село [жилищен адрес].Решението е връчено на адресата, чрез адвокат-пълномощник на 27.05.2021 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок, от надлежна страна - лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган Началник на Отдел „Пътна полиция“ -СДВР, в кръга на нормативно установените с чл. 4, ал. 1 от Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи функции. Същото е издадено при спазване на регламентираните императивни изисквания досежно съдържанието му. Административният акт е мотивиран с фактическите и правни основания за издаването му, съгласно изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК: посочени са приетите за установени факти при извършената от административния орган проверка, както и се съдържат правните норми, обосновали издаването му – чл. 17, ал. 13, т. 3 от Наредба № I-157/01.10.2002 година, във връзка с чл. 162, ал. 6 от ЗДвП.

Не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при провеждане на административната процедура, свързана с искането за издаване на СУМПС, разписани в Наредба № I-157/ 01.10.2002 г. на Министъра на вътрешните работи и чл. 162 от ЗДвП, които да мотивират неговата отмяна.

Решаващият орган е посочил като правно основание за постановения отказ за издаване на българско СУМПС нормата на чл. 7, т.1, буква „д“ от Директива 2006/126/ЕС, вр. чл. 151, ал.5 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 151, ал. 5 ЗДвП изисква лицето, което иска да му бъде издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство, да е установило обичайното си пребиваване в страната по смисъла на § 6, т. 46 ЗДвП. Административния орган в случая правилно е приел, също, че тези разпоредби коректно транспонират член 7, параграф 2, буква д) и член 12 от Директива 2006/126.

Спорът е доказаните по делото факти, установяват ли обичайно пребиваване на С. М. Й. в страната по смисъла на приложимото право?

Съгласно чл. 50, ал. 1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), българското свидетелство за управление на моторно превозно средство е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на МПС, като съгласно чл. 51, ал. 1 ЗБЛД, то се издава от органите на МВР на лица при условия и по ред, определен с акт на МС.

Съгласно ЗДвП министърът на вътрешните работи определя условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторно превозно средство. В изпълнение на тази законова делегация е приета Наредба № I-157/01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на МПС, отчета на водачите и тяхната дисциплина (Наредбата). Според чл. 4, ал. 1 от Наредбата, свидетелство за управление на МПС се издава от звената "Пътна полиция" при СДВР и ОДМВР, според постоянният адрес на лицето.

Изискването свидетелството за управление на МПС на лицата да се издават и подновяват (заменят) от държавата-членка по обичайното пребиваване на лицата е регламентирано в чл. 7, § 1, б. "д" и т., б. "б" от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20.12.2006 г., относно свидетелствата за управление на превозни средства. Това изискване е транспонирано в чл. 151, ал. 5 ЗДвП, според която разпоредба СУМПС се издава на лица, които са установили обичайното си пребиваване в Република България, за което обстоятелство подписват декларация. Както при първоначално издаване на СУМПС, така и при издаване на ново СУМПС, лицето заявител следва да представи декларация, че обичайното му пребиваване не е в друга държава - членка на ЕС, и че не е притежател на валидно свидетелство, издадено от държава - членка на ЕС (чл. 13, ал. 1, т. 6 и чл. 14, ал. 1 от Наредба № I-157/01.10.2002 г. на МВР).

Безспорно е, че органът има възможност да извърши проверка на декларираните обстоятелства, но основно установяването на обичайното пребиваване става с декларация, за която лицето носи своята отговорност. В случая Й., е посочила

постоянен адрес по лична карта в България за което обстоятелство е подписала декларация.

В чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО е дадено определение на понятието "обичайно пребиваване". Това е мястото, където дадено лице обикновено живее повече от 185 дни през календарната година, поради лични или трудови връзки, или ако лицето няма трудови връзки, поради лични връзки, които сочат на тясна обвързаност на лицето с мястото, където живее. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайното пребиваване.

Съгласно разпоредбата на чл. 12 от Директива 2006/126/ЕО, възприето и от българския законодател в § 6, т. 46 ДР на ЗДвП, освен изискването лицето да е живяло повече от 185 дни през последните 12 месеца на територията на страната поради лични или трудови връзки, разпоредбата визира и друга хипотеза, в изпълнение на един от основните европейски принципи за свободно движение на хора и свобода на избор при упражняване правото на труд. Съгласно предвидената в закона втора хипотеза ако трудовите връзки на лицето са на различно място от личните му връзки и вследствие на това то последователно пребивава на различни места в две или повече държави-членки, за обичайно пребиваване се счита мястото, където са личните му връзки, при условие, че лицето редовно се връща там.

Спазването на последното условие е необходимо, ако лицето пребивава в дадена държава-членка за изпълнение на задача с определена продължителност. Следването в университет или друго учебно заведение не се счита за смяна на обичайното пребиваване. Във връзка с горното изискване, в чл. 17, ал.13, т.1 от Наредбата е предвидена и специална хипотеза, при която не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление има обичайно пребиваване в друга държава- членка на ЕС.

Анализът на посочените разпоредби от европейското законодателство и националния закон ясно и категорично обвързват компетентността на органите за издаване, респективно подновяване на свидетелството за управление на МПС, с мястото (държавата) на обичайно пребиваване, т.е. компетентността на административните органи на съответната държава– членка е обусловена от това дали лицето, което е поискало от тях издаване на свидетелството за управление, има обичайно пребиваване на територията на тази държава– членка.Налага се извода, че законодателят е дал приоритет на личните връзки, тъй като те сочат тясна обвързаност на лицето с мястото където живее

В разглеждания случай обаче, административният орган не е събрал достатъчно доказателства, че обичайното пребиваване на заявителката е извън страната.

За да приеме, че обичайното местопребиваване на жалбоподателката не е в Република България, административният орган се е позовал на получената справка от НОИ, според която няма данни лицето С. М. Й. да се е осигурявало на територията на Република България от месец януари 2019г. до момента на депозиране на заявлението – 22.12.2020г.

Независимо, че адресната регистрация на лицата не е достатъчно условие, за да се направи извод за обичайното им пребиваване, нито липсата на данни за полагане на труд в страната, при така установения по делото постоянен адрес на жалбоподателката в Република България и липсата на безспорни доказателства относно държавата, в която лицето обичайно е пребивавало към момента на подаване на заявлението за издаване на СУМПС, съобразно установените в § 6, т. 46 от ДР на ЗДВП критерии, съдът намира, че не са налице основания да се приеме, че само на база липса на осигурителен доход в Република България, може да се постанови атакувания отказ.

От доказателствата по делото се налага извода, че не е налице "установяване" от страна на компетентния административен орган, че заявителят е с обичайно пребиваване в друга държава - членка на ЕС, за да е налице хипотезата на чл. 17, ал.13, т.1 от Наредбата. Необходимо е задълбочена проверка относно получаване на данни за личните връзки на жалбоподателя, които да сочат тясна и трайна обвързаност на лицето с мястото, където живее.

В конкретния случай на основание изложените доказателства и легалната дефиниция за „обичайно местопребиваване“, посочена в чл. 12 от Директивата, съдът приема, изводът на административния орган за необоснован. Нещо повече, във връзка с писмо рег. № 4332р-62465/30.12.2020г. /л.27 от адм.дело 5865/21г./, с което началника на ОПП СДВР е изискал извършване на проверка от Началник 06 РУ-СДВР за установяване обичайното местопребиваване на Й., е изпратено обяснение /л.28 от адм.дело 5865/21г./- дадено от лицето С. М. Й., снето на 07.01.2021г., в което същата заявява, че от 01.04.2017г. до 07.01.2021г. пребивава в САЩ, а от 22.10.2020г. преимуществено живее в Република България, за да се грижи за болните си родители. Т.е. тези данни не установяват, че обичайното местопребиваване на Й. към относимия период е в друга държава членка на ЕС, предвид това, че заявлението на същата за издаване на СУМПС е от 22.12.2020г. Следователно административния орган преди издаване на обжалваемото решение не е събрал категорични данни, че лицето не е пребивавало в Република България 185 дни през последните 12 месеца. В тази връзка, следва да има предвид и възможността, предоставена с чл. 19 от Наредбата, ако след надлежно установяване на обичайното пребиваване и ако последното е различно от декларираното, СУМПС да се изземва с писмена заповед на началника на съответното звено "Пътна полиция".

Според разпоредбата на чл. 15, ал.2, във вр. с ал.1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., при подмяна на СУМПС, водачите подават документите, посочени в чл. 13, ал.1, т.1, 3 и 6, както и старото свидетелство за управление на МПС, а когато водачът се отказва от притежавани от него категории, отказът се заявява писмено, като съгласно ал.3 на чл.15 старото свидетелство за управление по ал. 2 се унищожават. В чл. 12, ал. 1 от Наредба № I-157/2002 г. са предвидени девет различни основания за издаване на СУМПС: при първоначално придобиване правоспособност за управление на МПС от определена категория; при придобиване на правоспособност за управление на МПС от нова категория; при възстановяване на правоспособност поради отнемане на контролните точки; при подмяна на стар образец свидетелство за управление с нов; при подмяна поради изтичане срока на валидност; при подмяна поради промяна в

данните на водача; при издаване на дубликат; при подмяна на чуждестранно национално свидетелство за управление; при подмяна при възстановяване на правоспособност поради отказ от категории.

Съдът следва да се съобрази и с разпоредбата на чл. 7, §5, б. „а“ от Директива ЕС 2006/126/ЕО, съгласно която никой не може да притежава повече от едно свидетелство за управление на превозно средство. Съгласно б. „б“ държава-членка отказва издаването на свидетелство, когато установи, че кандидатът вече притежава свидетелство за управление на превозно средство. Тази забрана е транспонирана в разпоредбата на чл. 17, ал. 13, т. 2 от Наредба № I-157 от 1 октомври 2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, съгласно която не се издава свидетелство за управление на МПС в случаите, когато се установи, че лицето, подало заявление: има друго валидно свидетелство за управление на МПС, издадено от държава - членка на ЕС, или има наложени ограничения или временно лишаване от право да управлява МПС на територия на държава членка /каквато САЩ не е/, или е започнала процедура по подмяна на свидетелството в друга държава членка.

Видно от доказателствата по делото, заявителят С. Й. притежавала СУМПС, валидно за категории „АМ, В1 и В“, чийто срок е изтекъл, поради което е инициирала и замяна на СУМПС.

Предвид изложеното и при липса на надлежно установено обичайно пребиваване на жалбоподателката, което да е различно от декларираното, съдът намира, че оспореният отказ е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на чл. 17, ал.13, т.1 и чл. 14, ал.1 от Наредба № I-157 от 1.10.2002 г., поради което следва да бъде отменен. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество, преписката следва да се изпрати на началника на отдел ПП при СДВР, който да се произнесе по заявление № 52654/22.12.2020г., като се съобрази и с тълкуването и прилагането на закона, дадено в мотивите на настоящото решение.

По изложените съображения съдът приема, че в производството по издаване на оспореното решение административния орган не е изследвал всички факти и обстоятелства за правилното разрешаване на случая, съгласно чл. 35 и чл. 7 от АПК, с което оспореният акт се явява постановен при съществено нарушение на процесуалните правила.

На основание гореизложеното, съдът намира оспореното Решение и постановления с него отказ по Заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г. на С. М. Й. за незаконосъобразни и следва като такива същите да бъдат отменени. Предвид на това, че естеството на въпроса е изцяло в правомощията на органа следва преписката да се върне на компетентния орган за ново произнасяне по съществото на Заявление с рег. № 52654/22.12.2020 г. При новото разглеждане следва органът да изследва факти и обстоятелства за

правилното разрешаване на случая, съобразно указанията и тълкуването на закона, дадени в мотивите на решението.

С оглед изхода на спора и направеното от жалбоподателя своевременно искане за присъждане на разноските по делото, ответната страна следва да бъде задължена да заплати на С. М. Й. сума в размер на 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща разноски по делото, видно от представения списък с разноските, представен от жалбоподателя – 10 лева държавна такса и 1000 лева адвокатски хонорар. Съдът не приема възражението за прекомерност, направено от ответника, поради фактическата и правна сложност на делото и поради факта, че се искат разноски платени за цялото производство по делото, вкл. и за разглеждането му пред ВАС.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд- София – град, III отделение, 60-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. М. Й. с постоянен адрес: [населено място], [жк], вх.Г, ет.4, ап.99, подадена чрез адвокат Х. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 Решение № 4332р-17358/30.03.2021 г. на Началник на отдел „Пътна полиция“ в СДВР.

ВРЪЩА преписката на административния орган– Началник отдел "Пътна полиция" при СДВР, за ново произнасяне по заявлението на С. М. Й. с рег. № 52654/22.12.2020. по описа на отдел "ПП" при СДВР, съобразно указанията по приложението на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. М. Й., ЕГН [ЕГН] сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща разноски за съдебното производство.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от същото.

СЪДИЯ: